

Dosar Nr. .../.../...
(.../...)

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA I PENALĂ

Încheiere

Ședința din camera de consiliu din data de ...

Curtea constituită din:

Președinte:

Judecător: ...-... ..

Grefier: ...-... ..

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București a fost reprezentat prin **procuror**

Pe rol se află soluționarea **contestației în anulare** declarate de părțile civile ... (...) ... și împotriva Deciziei penale nr. nr. .../A din data de ..., pronunțată de Curtea de Apel București - Secția ..., în dosarul nr.

La apelul nominal, făcut în ședința din camera de consiliu, a răspuns intimatul (fost inculpat), personal și asistat de avocat ales, cu împuternicire avocațială Seria ... nr. .../..., aflată la fila 15 dosar, lipsind contestatoarele-părți civile, reprezentate prin avocat ales, cu împuternicire avocațială Seria ... nr. .../..., aflată la dosar, intimata-parte responsabilă civilmente ... și intimatul-parte civilă

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Avocatul ales al contestatoarelor-părți civile arată că înțelege să invoce și temeiul de contestație în anulare prev. de art. **426 alin.1 lit.d Cod de procedură penală**, alături de **art.426 alin.1 lit.i Cod de procedură penală**, sens în care depune, în scris, **precizări**.

În motivare, precizează faptul că, așa cum a arătat în contestația în anulare și în cererea depusă la termenul de astăzi, înțelege să critice faptul că instanța de apel, care a judecat apelul împotriva sentinței penale pronunțate în dosarul nr...., nu putea să respingă, ca nefondată, plângerea formulată de petenta împotriva ordonanței de clasare nr. ... emisă de Parchetul de pe lângă Judecătoria ..., având în vedere că în privința acestei plângeri s-a pronunțat Judecătoria ..., prin admiterea plângerii formulate de partea civilă, desființarea ordonanței și dispunerea începerii judecății. Or, acea încheiere putea fi contestată în termen de 3 zile, lucru care nu s-a întâmplat, iar o eventuală cale de atac împotriva acelei ordonanțe trebuia judecată de către Tribunalul ... și de către un complet de cameră preliminară, nu de către completul care a judecat apelul din cauză.

În opinia sa, instanța care a judecat apelul nu era competentă să judece plângerea împotriva ordonanței procurorului, pentru că era competent doar judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul ..., dacă s-ar fi formulat contestație, care nu a fost formulată în cauză. Apreciază că o plângere împotriva Ordonanței procurorului emisă de către Parchetul de pe lângă Judecătoria ... nu putea fi judecată de către Curtea de Apel București.

Față de aceste aspecte, solicită a se constata faptul că prezenta contestație în anulare este admisibilă.

Față de precizările formulate oral, la acest termen de judecată, de către avocatul ales al contestatoarelor-părți civile în cauză, precum și văzând precizările formulate în scris, **Curtea** pune în discuție necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept privind **interpretarea art.426 alin.1 lit.d Cod de procedură penală**, respectiv *dacă instanța de apel nu a fost compusă*

potrivit legii, raportat la calea de atac cu care a fost sesizată sau/și raportat la soluția pronunțată prin decizia penală.

Avocatul ales al contestatoarelor-părți civile este de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea chestiunii de drept enunțate de către Curte.

Avocatul ales al intimatului(fost inculpat) se opune sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea chestiunii de drept enunțate de către Curte, întrucât interpretarea textului de lege care a condus la alcătuirea completului de 3 judecători este reglementată de lege, ca atare, este dreptul instanței să cenzureze alcătuirea completului de judecată, în 2 sau în 3 judecători. Apreciază că, în mod corect, a fost compusă instanța de apel din 2 judecători, deoarece cauza a fost înregistrată anterior.

Solicită a nu se trece la judecată, pentru că părțile civile au declarat contestație în anulare întemeiată pe disp. art. 426 alin.1 lit. i Cod de procedură penală, și nu pe lit.d a aceluiași articol. Apreciază că este incidentă și o problemă legată de tardivitate, pe care apărarea o invocă, pentru că în termen de 30 de zile, trebuie precizată contestația în anulare în scris, or, părțile civile nu au precizat în scris nici măcar art.426 alin.1 lit. i Cod de procedură penală, cu atât mai puțin să facă trimitere la art.426 alin.1 lit.d Cod de procedură penală și să nominalizeze în termen de 30 de zile această problemă pe care a ridicat-o, din oficiu, instanța.

Consideră că este **tardivă** invocarea prevederilor art. 426 alin.1 lit. d Cod de procedură penală, nefiind invocată nici în scris, nici oral, la primul termen de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept enunțate de către Curte și pentru care apreciază că sunt îndeplinite cerințele legale, pentru a se dispune sesizarea, urmând ca, în măsura în care se decide sesizarea, să se dispună suspendarea judecării prezentei contestații în anulare.

Curtea rămâne în pronunțare.

CURTEA,

Având nevoie de timp pentru a delibera, va stabili un termen de pronunțare cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept enunțate, la data de

DISPUNE:

Stabilește termen de pronunțare cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept enunțate, la data de

Pronunțată în ședința publică, azi

Președinte,

... ..

Grefier,

... ..

Dosar Nr. .../.../...
(.../...)

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA I PENALĂ

Încheiere

Ședința din camera de consiliu din data de ...

Curtea constituită din:

Președinte:

Judecător: ...-

Grefier: ...-

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București a fost reprezentat prin **procuror**

Pe rol se află **pronunțarea asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept**, în cauza penală având ca obiect contestația în anulare declarată de părțile civile ... (...)... și împotriva Deciziei penale nr. nr. .../A din data de ..., pronunțată de Curtea de Apel București - Secția ..., în dosarul nr.

Dezbaterile contradictorii cu privire la această sesizare, pusă în discuție din oficiu, au avut loc la termenul de judecată din data de ... și au fost consemnate în încheierea de ședință, ce face parte integrantă din prezenta Încheiere, fiind stabilit termen de pronunțare la data de astăzi, ..., când Curtea a dispus următoarele:

C U R T E A,

Analizând actele și lucrările dosarului,

I. Constată **admisibilitatea sesizării** Înaltei Curți de Casație și Justiție, potrivit dispozițiilor art.475 din Codul de procedură penală, motivat de faptul că:

1. Curtea de apel este investită cu judecarea cauzei în contestația în anulare. fiind astfel îndeplinită condiția prevăzută la art. 475 din Codul de procedură penală referitoare la soluționarea cauzei în ultimă instanță.

2. În speță, a fost identificată, din oficiu, o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, și anume, **art.426 alin.1 lit. d Cod de procedură penală,trebuie interpretat în sensul că instanța de apel nu a fost compusă potrivit legii, raportat la calea de atac cu care a fost sesizată sau/și raportat la soluția pronunțată prin decizia penală.**

Curtea are în vedere că, chiar dacă inițial contestatoarele nu au indicat ca temei de drept art. 426 alin. 1 lit. d C.p.p., ci numai art. 426 alin. 1 lit. i C.p.p., totuși în motivele de contestație în anulare au arătat că prin soluționarea apelului în dosarul nr. .../.../..., instanța de apel nu putea să desființeze încheierea de ședință din data de ... pronunțată în dosarul nr. .../.../..., fiind vorba de o încheiere pronunțată într-un alt dosar, încheiere care a rămas definitivă prin necontestare, cu alte cuvinte contestatoarele au invocat în fapt nelegala compunere a completului de judecată, neindicând și temeiul de drept.

Or, potrivit art. 456 alin. 4 C.p.p., în cazul în care cererea nu îndeplinește condițiile prevăzute de lege și anume, printre altele, arătarea cazului de revizuire pe care se întemeiază, instanța pune în vedere celui ce a formulat cererea să o completeze, într-un termen stabilit de instanță.

La termenul din ..., în urma repunerii cauzei pe rol pentru a se clarifica temeiul de drept al contestației în anulare raportat la toate motivele formulate, avocatul ales al

contestatoarelor-părți civile a arătat că a înțeles să invoce și temeiul de contestație în anulare prev. de art. 426 alin.1 lit.d Cod de procedură penală, alături de art.426 alin.1 lit.i Cod de procedură penală.

De asemenea, raportat la susținerile intimatului (fost inculpat), Curtea reamintește că nu se poate discuta la acest moment despre tardivitatea contestației în anulare cu privire la acest temei de drept, art. 426 alin.1 lit.d Cod de procedură penală, având în vedere că formularea în termen a contestației în anulare se va aprecia la momentul pronunțării asupra admisibilității în principiu, conform art. 431 alin. 2 C.p.p.

Pentru informarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, Curtea constată că lui ... (...)... i s-a comunicat personal decizia penală la data de ..., lui i s-a comunicat personal decizia penală la data de ..., ambele formulând contestație în anulare la data de ..., prin poștă.

De chestiunea de drept invocată, depinde soluționarea pe fond a cauzei, având în vedere că, după admiterea în principiu a acesteia, Curtea poate găsi contestația în anulare întemeiată, poate desființa decizia penală nr. .../A din data de ..., pronunțată de Curtea de Apel București - Secția ..., în dosarul nr. ... și, trecând la rejudecarea apelului, să soluționeze acțiunea penală și acțiunea civilă alăturată celei penale, ceea ce Curtea de Apel investită cu soluționarea apelului nu a făcut.

În același sens s-a pronunțat Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală prin Decizia nr. 21/2016, prin Decizia nr. 5/2015, și prin Decizia nr. 10/2017, apreciindu-se că depinde soluționarea pe fond a cauzei de lămurirea unor chestiuni de drept, chiar dacă aveau ca obiect interpretarea unor norme de procedură penală.

3. Chestiunea de drept enunțată este **nouă** deoarece asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat nici printr-un recurs în interesul legii, nici printr-o hotărâre prealabilă, potrivit art. 474 și, respectiv, art. 477 din Codul de procedură penală.

4. Chestiunea de drept enunțată **nu face obiectul unui recurs** în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate astăzi,

II. Expunerea succintă a cauzei

Prin sentința penală nr. ... din data de ..., pronunțată în dosarul nr. ..., în baza art. 5 alin. 1 N.C.pen., Judecătoria ... a recalificat fapta reținută în sarcina inculpatului din infracțiunea de ucidere din culpă, prev. și ped. de art. 192 alin. 1 și 2 N.C.pen. în infracțiunea de ucidere din culpă, prev. și ped. de art. 178 alin. 1 și 2 C.pen. din 1969.

În baza art. 178 alin. 1 și 2 C.pen. din 1969 cu aplic. art. 396 alin. 1 și 2 C.proc.pen. a condamnat pe inculpatul, fără antecedente penale, la pedeapsa de 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă (infracțiunea din data de ...).

În baza art. 71 C.pen. din 1969 rap. la art. 12 alin. 1 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal a interzis inculpatului cu titlu de pedeapsă accesorie exercițiul drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a II-a și lit. b C.pen. din 1969.

În baza art. 81 C.pen. din 1969, cu aplic. art. 5 alin. 1 N.C.pen. a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei de 2 ani închisoare pe o durată de 4 ani, care constituie termen de încercare, stabilit în condițiile art. 82 C.pen. din 1969.

În baza art. 71 alin. 5 C.pen. din 1969, cu aplic. art. 5 alin. 1 N.C.pen. a suspendat executarea pedepselor accesorii pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei.

În baza art. 404 C.proc.pen. a pus în vedere inculpatului dispozițiile art. 83 C.pen. din 1969 privind revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei.

În baza art. 397 alin. 1 C.proc.pen. rap. la art. 19 C.proc.pen., art. 25 C.proc.pen. și art. 1371 alin. 1 C.civ. cu ref. la art. 49, art. 50, ambele din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România și la Decizia Î.C.C.J. nr. 1/2016 publicată în Monitorul Oficial,

Partea I nr. 258 din 06 aprilie 2016 a admis în parte acțiunea civilă exercitată de partea civilă ... (...), fiica lui ... și ..., născută la data de ..., domiciliată în mun. ..., nr. ..., bl. ..., sc. ..., et. ..., ap. ..., ... și a obligat ..., cu sediul în orașul ..., nr. ..., et. ..., jud. ..., în calitate de parte responsabilă civilmente, la plata către aceasta a sumei de ... lei, cu titlu de daune materiale.

În baza art. 397 alin. 1 C.proc.pen. rap. la art. 19 C.proc.pen., art. 25 C.proc.pen. și art. 1371 alin. 1 C.civ. cu ref. la art. 49, art. 50, ambele din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România și la Decizia Î.C.C.J. nr. 1/2016 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 258 din 06 aprilie 2016 a admis în parte acțiunea civilă exercitată de partea civilă ... (...), fiica lui ... și ..., născută la data de ..., domiciliată în mun. ..., nr. ..., bl. ..., sc. ..., et. ..., ap. ..., ... și a obligat ..., cu sediul în orașul ..., nr. ..., et. ..., jud. ..., în calitate de parte responsabilă civilmente, la plata către aceasta a sumei de ... euro, echivalentul în lei la cursul B.N.R. de la data efectuării plății, cu titlu de daune morale.

În baza art. 397 alin. 1 C.proc.pen. rap. la art. 19 C.proc.pen., art. 25 C.proc.pen. și art. 1371 alin. 1 C.civ. cu ref. la art. 49, art. 50, ambele din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România și la Decizia Î.C.C.J. nr. 1/2016 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 258 din 06 aprilie 2016 a admis în parte acțiunea civilă exercitată de partea civilă, fiica lui ... și ..., născută la data de ..., domiciliată în sat ..., com. ..., jud. ... și a obligat ..., cu sediul în orașul ..., nr. ..., et. ..., jud. ..., în calitate de parte responsabilă civilmente, la plata către aceasta a sumei de ... lei, cu titlu de daune materiale.

În baza art. 397 alin. 1 C.proc.pen. rap. la art. 19 C.proc.pen., art. 25 C.proc.pen. și art. 1371 alin. 1 C.civ. cu ref. la art. 49, art. 50, ambele din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România și la Decizia Î.C.C.J. nr. 1/2016 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 258 din 06 aprilie 2016 a admis în parte acțiunea civilă exercitată de partea civilă, fiica lui ... și ..., născută la data de ..., domiciliată în sat ..., com. ..., jud. ... și a obligat ..., cu sediul în orașul ..., nr. ..., et. ..., jud. ..., în calitate de parte responsabilă civilmente, la plata către aceasta a sumei de ... euro, echivalentul în lei la cursul B.N.R. de la data efectuării plății, cu titlu de daune morale.

În baza art. 397 alin. 1 C.proc.pen. rap. la art. 19 C.proc.pen., art. 25 C.proc.pen. și art. 1371 alin. 1 C.civ. cu ref. la art. 49, art. 50, ambele din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, la Decizia Î.C.C.J. nr. 1/2016 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 258 din 06 aprilie 2016 și la art. 320 alin. 1 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății a admis în parte acțiunea civilă exercitată de partea civilă ..., cu sediul în mun. ..., nr. ..., ... și a obligat ..., cu sediul în orașul ..., nr. ..., et. ..., jud. ..., în calitate de parte responsabilă civilmente, la plata către aceasta a sumei de ... lei, cu titlu de daune materiale.

În baza art. 404 alin. 4 lit. e C.proc.pen. rap. la art. 398 C.proc.pen. cu referire la art. 274 alin. 1 C.proc.pen. a obligat inculpatul la plata către stat a sumei de 3000 de lei reprezentând cheltuieli judiciare avansate de stat, din care 100 de lei cheltuieli judiciare din faza de urmărire penală și 2900 de lei cheltuieli judiciare din faza camerei preliminare și de judecată.

În baza art. 404 alin. 4 lit. e C.proc.pen. rap. la art. 398 C.proc.pen. cu referire la art. 275 alin. 6 C.proc.pen. cheltuielile judiciare constând în onorariul apărătorului desemnat din oficiu pentru inculpat, doamna avocat, în cuantum de 260 lei, avansate din fondurile Ministerului Justiției către Baroul ... și au rămas în sarcina statului.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond analizând actele și lucrările dosarului a reținut că, prin ordonanța nr. .../P/... din data de ... procurorul din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria ..., în baza art. 315 alin. 1 lit. b C.proc.pen. rap. la art. 16 alin. 1 lit. d C.proc.pen., a dispus clasarea cauzei față de inculpatul, cercetat pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă, prev. și ped. de art. 192 alin. 1 și 2 C.pen.

Pentru a pronunța această soluție procurorul din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria ... a reținut că la data de ..., în jurul orelor ..., inculpatul conducea autoturismul

marca ... cu nr. de înmatriculare ...- ...- ... pe str. din satul ..., jud. ..., în autoturism aflându-se și martorele și În același timp victima se deplasa pietonal pe marginea drumului, pe partea dreaptă a șoselei în același sens de mers cu inculpatul moment în care s-a angajat în traversarea șoselei în mod neregulamentar, fără să se asigure. Inculpatul a observat victima angajată în traversarea șoselei și a luat măsuri considerate de el în acel moment ca fiind oportune pentru evitarea accidentului, anume a frânat și a virat către stânga, pătrunzând pe sensul opus de circulație. Cu toate aceste manevre, inculpatul nu a reușit să evite impactul cu victima, acroșând-o cu aripa dreapta față și proiectând-o pe asfalt. Victima a fost transportată la spital unde a suferit mai multe intervenții chirurgicale dar cu toate acestea a decedat în data de Faptul că decesul s-a datorat leziunilor suferite cu ocazia producerii accidentului a fost dovedit de concluziile raportului de necropsie întocmit în cauză, unde s-a arătat că decesul a fost cauzat de leziunile suferite la nivelul capului. În cauză a fost întocmit un raport de expertiză tehnică auto care a stabilit că starea de pericol a fost creată de victimă care s-a angajat în traversarea străzii prin loc nepermis și fără să se asigure. Cu privire la viteza de deplasare a inculpatului în momentele premergătoare producerii accidentului, aceasta a fost stabilită la 45,30 km/h, așadar s-a menționat că inculpatul circula cu o viteză inferioară vitezei legale. Expertul a concluzionat că inculpatul a dispus de posibilități tehnice de evitare a accidentului dacă ar fi acționat sistemul de frânare încă de la debutul apariției stării de pericol sau ar fi continuat deplasarea pe sensul său de mers. A mai arătat expertul că inculpatul a încălcat prevederile următoarelor acte normative: - art. 35 alin. 1 din OUG nr. 195/2002 rep. care prevede că participanții la trafic trebuie să aibă un comportament care să nu afecteze siguranța circulației, să nu pună în pericol viața sau integritatea corporală a persoanelor și să nu aducă prejudicii proprietății publice ori private; - art. 41 alin. 1 din OUG nr. 195/2002 rep. care prevede că vehiculele și animalele, atunci când circulă pe drumurile publice pe care le este permis accesul trebuie conduse pe partea dreaptă a drumului public, în sensul de circulație, cât mai aproape de marginea părții carosabile, cu respectarea semnificației semnalizării rutiere și a regulilor de circulație; - art. 54 alin. 1 din OUG nr. 195/2002 rep. care prevede că conducătorul de vehicul care execută o manevră de schimbare a direcției de mers, de ieșire dintr-un rând de vehicule staționate sau de intrare într-un asemenea rând, de trecere pe o altă bandă de circulație sau de virare spre dreapta ori spre stânga sau care urmează să efectueze o întoarcere ori să meargă cu spatele este obligat să semnalizeze din timp și să se asigure că o poate face fără să perturbe circulația sau să pună în pericol siguranța celorlalți participanți la trafic. A arătat procurorul că nu poate fi de acord cu expertul în ceea ce privește încălcarea acestor prevederi legislative pe considerentul că toate aceste încălcări s-au produs după ce acțiunea victimei a declanșat starea de pericol iar prin manevrele sale inculpatul nu a încercat decât să înlăture această stare de pericol, motiv pentru care nu i se pot imputa încălcările prevederilor sus-menționate, rămânând astfel de stabilit dacă inculpatul a încălcat legea în momentele anterioare producerii stării de pericol, iar din probele administrate reiese că nu. Într-adevăr, acesta dispunea de posibilități tehnice de evitare a accidentului dar nu a luat decizia corectă. S-a menționat că legea nu impune o anumită modalitate de evitare a unui pieton care traversează brusc și neregulamentar strada, modalitatea de acțiune într-o situație critică fiind lăsată la atitudinea fiecărui șofer. Pentru a înțelege mai bine de ce modul în care a acționat inculpatul după declanșarea stării de pericol nu îi poate fi imputat, s-a arătat că legea nu impune ca șoferii să aibă pregătire în managerierea situațiilor critice, scopul legii fiind acela de a impune reguli a căror respectare să conducă la evitarea situațiilor periculoase. Astfel, în situația ideală în care toți participanții la trafic ar respecta prevederile ce guvernează circulația pe drumurile publice nu s-ar ajunge la accidente decât în situații excepționale. Pe același raționament logic se poate observa că dacă la volanul autoturismelor s-ar afla doar piloți de raliu, cel mai probabil s-ar putea evita mare parte din accidente însă legiuitorul nu a dorit acest lucru, scopul reglementării fiind acela de a impune un comportament prudent și diligent în trafic, comportament pe care, după cum rezultă din probele dosarului, inculpatul l-a avut în momentele premergătoare stării de pericol. Astfel, s-a constatat că peste acțiunea utilă

de a conduce autoturismul cu respectarea tuturor prevederilor legale a inculpatului s-a suprapus acțiunea victimei de a traversa strada prin loc nepermis și fără să se asigure, acțiune ce nu putea fi prevăzută de inculpat și care a condus la producerea accidentului de circulație, în aceste condiții, acțiunea victimei având caracterul **cazului fortuit** pentru inculpat, cauză de neimputabilitate prev. de art. 31 din Codul Penal. Din aceste considerente, s-a dispus clasarea față de inculpatul

Împotriva soluției de clasare petenta a formulat **plângere la prim-procurorul Parchetului de pe lângă Judecătoria** ..., aceasta fiindu-i respinsă ca neîntemeiată prin ordonanța nr. ... din data de

La data de ... numita ... (...) ... a formulat plângere împotriva celor două ordonanțe menționate supra, aceasta fiind înregistrată pe rolul Judecătoriei ... sub nr. .../.../....

Prin încheierea pronunțată la data de ... în dosarul nr. .../.../... judecătorul de cameră preliminară din cadrul Judecătoriei ..., în baza art. 341 alin. 7 pct. 2 lit. c din Codul de procedură penală, **a admis** plângerea formulată de petenta, domiciliată în mun. ..., nr. ..., bl. ..., sc. ..., ap. ..., ..., împotriva ordonanței de clasare nr. .../P/... din data de ... a Parchetului de pe lângă Judecătoria ..., menținută prin ordonanța nr. .../II/... din data de ... a prim-procurorului Parchetului de pe lângă Judecătoria ...

A desființat ordonanța atacată, a constatat legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și

A dispus începerea judecății privind pe inculpatul, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de ucidere din culpă, faptă prev. și ped. de art. 192 al. 1, 2 din Codul penal.

Pentru a pronunța această soluție, judecătorul de cameră preliminară a reținut că, din actele dosarului de urmărire penală, a rezultat că soluția prim procurorului a fost comunicată petentului, la data de ..., iar plângerea a fost depusă la data de ..., în termenul legal de 20 de zile. Verificând ordonanța de clasare a cauzei nr. .../P/... din data de ..., act atacat prin plângere, conform art. 341 Cod procedură penală, judecătorul de cameră preliminară a constatat că plângerea este întemeiată.

După ce a reanalizat întreg probatoriu administrat până atunci, judecătorul de cameră preliminară a concluzionat că nu poate fi reținut cazul de neimputabilitate prev. de art. 31 din Codul penal (cazul fortuit), având în vedere că, astfel cum rezultă din concluziile raportului de expertiză, inculpatul nu a respectat prevederile art. 35 pct. 1 din O.U.G. 195/2002, potrivit cărora participanții la trafic trebuie să aibă un comportament care să nu afecteze fluenta și siguranța circulației, să nu pună în pericol viața sau integritatea corporală a persoanelor și să nu aducă prejudicii proprietății publice sau private.

În drept, s-a arătat că fapta inculpatului care la data de ..., în jurul orelor ..., în timp ce conducea autoturismul marca ... cu nr. de înmatriculare ...-...-... pe str. din satul ..., jud. ..., încălcând dispozițiile art. 35 din O.U.G. 195/2002, a accidentat-o pe victima, care se angajase în traversarea neregulamentară a străzii, rezultând decesul victimei, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de ucidere din culpă, prev. de art. 192 al. 1, 2 din Codul penal.

Prin ordonanța nr. .../P/... din data de ..., Parchetul de pe lângă Judecătoria ... a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de inc. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de ucidere din culpă.

Văzând dispozițiile art. 341 al. 7 pct. 2 lit. c din C.proc. pen și cele expuse pe larg în paragrafele de mai sus, judecătorul de cameră preliminară a apreciat că urmărirea penală este completă, probatoriul fiind administrat. De asemenea, a constatat că prin concluziile depuse, atât petenta (persoană vătămată) cât și intimatul (inculpat) nu au formulat cereri și excepții cu privire la legalitatea administrării probelor și a actelor de urmărire penală, apreciind, de asemenea, că urmărirea penală este completă. Cele două părți nu au făcut altceva decât să interpreteze în manieră diferite probele administrate în cursul urmăririi penale.

Având în vedere aspectele prezentate mai sus, în baza art. 341 alin. 7 pct. 2 lit. c din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară a admis plângerea formulată de

petenta, împotriva ordonanței de clasare nr. .../P/... din data de ... a Parchetului de pe lângă Judecătoria ..., menținută prin ordonanța nr. .../II/... din data de ... a prim-procurorului Parchetului de pe lângă Judecătoria ..., a desființat ordonanța atacată și a constatat legalitatea administrării probelor (proces-verbal de cercetare la fața locului, declarații inculpat, declarații persoană vătămată, raport medico-legal de necropsie, raport de expertiză tehnică, declarații expert) și a efectuării actelor de urmărire penală (ordonanță de începere a urmărire penală, ordonanță de efectuare în continuare a urmăririi penale și ordonanță de punere în mișcare a acțiunii penale), apreciind de asemenea că Judecătoria ... este competentă material și teritorial. Nu în ultimul rând, a dispus începerea judecății privind pe inculpatul, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de ucidere din culpă, faptă prev. și ped. de art. 192 al. 1, 2 din Codul penal.

Împotriva aceste încheieri nu s-a formulat contestație în trei zile de la comunicarea încheierii, conform art. 341 alin. 9 C.p.p. În cazul în care s-ar fi formulat contestația ar fi fost soluționată de Tribunalul ... de un complet format dintr-un judecător de cameră preliminară.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei ... la data de ..., sub numărul de dosar .../.../..., fiind repartizată în mod aleatoriu completului de judecată numărul

Prin cererile depuse la dosarul cauzei la termenul de judecată din data de ... (f.19-24 vol. I di) numitele ... (...)... și, fiicele defunctei, au arătat că se constituie părți civile în procesul penal, prima cu suma de ... de euro reprezentând daune morale și cu suma de ... de lei reprezentând daune materiale, din care ... de lei constituie jumătate din cheltuielile efectuate cu spitalizarea, înmormântarea defunctei și ... de lei constituie plata a 10 luni de grădiniță (... lei x 10 luni) pentru fiul său minor pe care a fost nevoită să îl ducă la grădiniță de la vârsta de ... ani până la împlinirea vârstei de ... ani urmare a faptului că nu a mai beneficiat de ajutorul mamei sale, (anterior, în declarația din data de ...- f.36 dup aceasta a precizat că se constituie parte civilă în procesul penal cu o sumă ce o va preciza ulterior), iar a doua cu suma de ... de euro reprezentând daune morale și cu suma de ... de lei ce constituie jumătate din cheltuielile efectuate cu spitalizarea, înmormântarea, pomenirea defunctei

Pentru termenul de judecată din data de ..., partea responsabilă civilmente ... a depus la dosarul cauzei note de ședință (f.31-34 vol. I di).

Analizând în mod coroborat mijloacele de probă administrate în cauză, instanța de fond a reținut următoarele:

În fapt, instanța a reținut că la data de ..., în jurul orei ..., inculpatul conducea autoturismul marca ... cu nr. de înmatriculare ...- ...- ... pe ...-strada din satul ..., județul ..., pe sensul de mers dinspre localitatea ... către localitatea ..., acesta fiind însoțit pe locul din dreapta față de fiica sa, martora, și de soția sa, martora, aceasta din urmă ocupând locul din dreapta spate.

Înainte de a ajunge în dreptul imobilului nr. ... inculpatul, potrivit propriilor susțineri, a observat un pieton, victima, care se deplasa în zona marginii din dreapta a părții carosabile, în direcția sa de mers. La un moment dat, pietonul s-a angajat intempestiv în traversare, de la dreapta la stânga, pătrunzând spre interiorul carosabilului. În atare situație, conducătorul auto a inițiat un viraj spre stânga, pătrunzând astfel pe contrasens, iar ulterior a acționat intensiv sistemul de frânare al autoturismului. Cu toate acestea, pietonul continuându-și traversarea, a fost acroșat de aripa din dreapta față a autoturismului și proiectat pe partea carosabilă. Traumatismele suferite de victima, în vârstă de ... de ani, au condus în cele din urmă la decesul acesteia, deces survenit la data de

În cauză, în cursul urmăririi penale, a fost întocmit raportul de expertiză tehnică aflat la filele 85-107 dup, din cuprinsul căruia au reieșit următoarele:

Direcția de deplasare a autoturismului condus de către inculpat a fost pe ...-strada din satul ..., județul ..., inițial pe sensul de mers dinspre localitatea ... către localitatea ..., iar în momentele premergătoare impactului a rulat în viraj stânga, pătrunzând pe contrasens, respectiv pe sensul de mers dinspre localitatea ... către localitatea

Direcția de mers a victimei în momentele premergătoare impactului a fost în traversare pe ..., de la dreapta la stânga, în raport cu sensul de deplasare al autoturismului.

Pe autovehiculul ... impactul s-a produs la nivelul aripii din dreapta față a autoturismului, impactul fiind de tip lateral dreapta.

Locul impactului pe carosabil a fost poziționat în localitatea ... din județul ..., pe ..., fiind determinat de următoarele coordonate:

a) coordonata transversală – la cca. 5,50 m față de extremitatea din dreapta suprafeței carosabile, raportat la sensul de circulație al autoturismului, respectiv pe contrasens, și anume pe sensul de mers dinspre localitatea ... către localitatea ...;

b) coordonata longitudinală – în zona de debut a urmei de frânare identificate pe carosabil, provenită de la roțile din partea dreaptă a autoturismului.

În momentele premergătoare impactului autovehiculul ... putea circula cu cca. 45 km/h.

Accidentul rutier descris a fost generat prin constituirea a două stări de pericol, și anume:

1.o stare de pericol a fost generată de victima ... care a traversat ... în mod insuficient asigurat, printr-un loc neautorizat trecerii pentru pietoni.

2.o stare de pericol a fost generată de conducătorul autoturismului ..., inculpatul ... care a circulat cu autovehiculul pe ..., inițial pe sensul de mers dinspre localitatea ... către localitatea ..., iar în momentele anterioare producerii accidentului, în mod insuficient asigurat a pătruns și a rulat pe contrasens, respectiv pe sensul de mers dinspre localitatea ... către localitatea

Victima nu a respectat prevederile art. 72 pct. 2 și 3 din O.U.G. nr. 195/2002, precum și pe cele ale art. 167 pct. 1 lit. d din Regulamentul de aplicare a O.U.G. nr. 195/2002, care stipulează: **(2)** Pietonii au prioritate de trecere față de conducătorii de vehicule numai atunci când sunt angajați în traversarea drumurilor publice prin locuri special amenajate, marcate și semnalizate corespunzător, ori la culoarea verde a semaforului destinat pietonilor; **(3)** Traversarea drumului public de către pietoni se face perpendicular pe axa acestuia, numai prin locurile special amenajate și semnalizate corespunzător, iar în lipsa acestora, în localități, pe la colțul străzii, numai după ce s-au asigurat că o pot face fără pericol pentru ei și pentru ceilalți participanți la trafic; **art. 167 pct. 1 lit. d** – se interzice pietonilor și persoanelor asimilate acestora să traverseze drumul public prin alte locuri decât cele permise.

În acest sens, s-a concluzionat că numita ... ar fi avut posibilități de evitare a accidentului dacă, înainte de a se angaja în traversare, se asigura temeinic că aceasta poate fi făcută fără pericol.

De cealaltă parte, viteza maximă de rulare a autoturismului ... la care impactul putea fi evitat a fost de 84 km/h.

Valoarea spațiului de oprire la viteza de 45,3 km/h cu care circula inculpatul, evaluat la cca. 26 m, a fost inferioară valorii distanței de 68 m, la care autovehiculul se afla în momentul apariției stării de pericol.

Pe cale de consecință, inculpatul a dispus de posibilități de evitare a accidentului dacă ar fi acționat sistemul de frânare încă de la debutul apariției stării de pericol sau ar fi continuat deplasarea pe sensul său de mers.

Având în vedere valoarea coordonatei transversale a locului impactului (5,50 m față de marginea din dreapta sensului de mers al autoturismului, respectiv 2,45 m față de axul drumului) s-a reținut în cuprinsul raportului de expertiză tehnică că se poate constata că au existat posibilități de evitare a impactului pentru conducătorul auto ... și dacă acesta ar fi circulat numai pe sensul său de mers, fără a pătrunde pe contrasens.

În condițiile în care autoturismul rula cu cca. 45 km/h ar fi ajuns la nivelul coordonatei longitudinale a locului de impact când pietonul ar fi fost trecut de axul drumului pe sensul opus de deplasare cu cca. 2,45 m față de sensul de mers al autovehiculului.

Inculpatul nu a respectat prevederile art. 35 pct. 1, art. 41 pct. 1 și art. 54 pct. 1 din O.U.G. nr. 195/2002, care stipulează: **art. 35 pct. 1** - participanții la trafic trebuie să aibă un comportament care să nu afecteze fluenta și siguranța circulației, să nu pună în pericol viața sau integritatea corporală a persoanelor și să nu aducă prejudicii proprietății publice sau private; art. 41 pct. 1 - vehiculele și animalele, atunci când circulă pe drumurile publice pe care le este permis accesul, trebuie conduse pe partea din dreapta a drumului public, în sensul de circulație, cât mai aproape de marginea părții carosabile, cu respectarea semnificației semnalizării rutiere și a regulilor de circulație; art. 54 pct. 1 - conducătorul de vehicul care execută o manevră de schimbare a direcției de mers, de ieșire dintr-un rând de vehicule staționate sau de intrare într-un asemenea rând, de trecere pe o altă bandă de circulație sau de virare spre dreapta ori spre stânga sau care urmează să efectueze o întoarcere ori să meargă cu spatele este obligat să semnalizeze din timp și să se asigure că o poate face fără să perturbe circulația sau să pună în pericol siguranța celorlalți participanți la trafic.

La data de ... a fost audiat expertul tehnic judiciar, din cuprinsul declarației acestuia reieșind următoarele (f.108 dup): starea de pericol generată de inculpat s-a constituit în momentul în care autoturismul condus de acesta se afla la distanța de 68 m față de locul impactului. Având în vedere distanța de 68 m, acesta avea posibilitatea de a opri prin frânare autoturismul înainte de a ajunge la locul impactului. De asemenea, având în vedere distanța parcursă de victimă din momentul în care a pătruns pe carosabil și până la locul impactului se poate concluziona că au existat posibilități tehnice de evitare a accidentului dacă autoturismul ar fi păstrat traiectoria pe sensul inițial de mers în limitele vitezei de 45 km/h, care a fost determinată în raport. Manevra de virare stânga și pătrundere pe contrasens a fost probabil efectuată pentru evitarea victimei. Rămâne la aprecierea organului judiciar de a stabili dacă această manevră era oportună în condițiile în care spațiul de 68 m la care se afla autoturismul când victima a început traversarea făcea posibilă oprirea autoturismului prin frânare. Distanța de 68 m la care se afla autoturismul când victima a început traversarea a fost calculată la pagina 17 din 23 a raportului luând în considerare spațiul parcurs de victimă de la începutul traversării și până la impact, viteza de deplasare a victimei, timpul în care a parcurs distanța de la începutul traversării până la impact, precum și viteza autoturismului. Manevrele de evitare pe care un conducător auto le are la dispoziție pentru a evita un accident sunt frânarea și virarea. În cazul de față inculpatul a dispus de spațiul și timpul disponibil necesar frânării, așa cum a rezultat din calculele prezentate în raport și din explicațiile de mai sus. Reiterez afirmația că rămâne la aprecierea organului judiciar de a stabili oportunitatea manevrei de evitare prin virare pe care a ales-o inculpatul pentru a evita accidentul.

A reținut instanța că din cuprinsul raportului de expertiză criminalistică nr. .../ ... (f.136-142 vol. I di) au reieșit următoarele:

Locul impactului dintre autoturism și pieton s-a situat pe sensul de mers ...- aproximativ la 2 m anterior petei de sânge relevate și la cca. 0,80 m de marginea din stânga drumului având în vedere sensul de deplasare al autoturismului.

Viteza de deplasare a autoturismului marca ... înmatriculat cu nr. ...- ...- ..., la momentul apariției stării de pericol a fost de cca. 40 km/h. La momentul impactului viteza putea fi de cca. 32 km/h, conform simulării efectuate.

Momentul apariției stării de pericol pentru conducătorul auto a fost atunci când a văzut pietonul că a schimbat direcția de deplasare pe o traiectorie de intersectare cu a sa. Cauza producerii accidentului a fost traversarea drumului prin loc nemarcat și fără să se asigure a numitei Viteza autoturismului la care accidentul putea fi evitat, în condițiile date, era de 32 km/h. Conducătorul autoturismului ..., numitul, nu putea evita și nici preveni producerea accidentului în condițiile date.

Numita putea preveni accidentarea sa dacă nu se angaja în traversarea drumului public prin loc nepermis și fără să se asigure, în timp ce din stânga sa circula autoturismul marca ... înmatriculat cu nr. ...- ...-

Urmare a obiecțiunilor formulate a fost întocmit suplimentul nr. .../ ... (f.27-31 vol. II di) din cuprinsul căruia au reieșit următoarele:

Spațiul parcurs de victimă în câmpul vizual al conducătorului auto a fost determinat pe baza probatoriului testimonial și a probelor materiale relevate la locul faptei. A rezultat $S_p=2,25$ m.

Spațiul parcurs de autoturism din poziția de la momentul declanșării stării de pericol și până la impact s-a determinat având în vedere viteza autoturismului, a spațiului parcurs de la impact până la oprire, precum și a constatării că impactul s-a produs în interiorul spațiului de frânare. Acesta a fost de cca. 16 m.

Regimul de deplasare a victimei a fost stabilit pe baza declarațiilor și a urmei materiale rezultate din impactul cu aripa din dreapta față a autoturismului.

Viteza autoturismului s-a determinat pe baza urmelor de frânare create prin frânare, iar spațiul parcurs de autoturism din poziția de la momentul declanșării stării de pericol și până la impact s-a determinat având în vedere această viteză și spațiul parcurs de la impact până la oprirea în poziția finală care a fost relevată de organele de cercetare sosite la fața locului.

A reținut instanța că din cuprinsul concluziilor celui de-al treilea raport de expertiză criminalistică, raportul nr. .../ ... (f.90-98 vol. II di), au reieșit următoarele:

Impactul s-a produs pe partea carosabilă (sens ...- ...), la cca. 1,65 m de axul longitudinal al drumului, iar în plan longitudinal anterior petei de sânge, la cca. 1 m după incipiența urmei de frânare în lungime de 8,2 m.

Viteza inițială de deplasare a autoturismului marca ... cu nr. ...- ...- ...a fost de cca. 39 km/h, iar viteza de impact a fost de cca. 35 km/h.

În condițiile în care în momentele premergătoare producerii accidentului pietonul se deplasa în zona marginii părții carosabile a drumului, pentru conducătorul auto s-a declanșat o stare de pericol potențial, fapt ce impunea reducerea la minimum a întârzierilor fiziologice ale acestuia.

Angajarea intempestivă a victimei în traversarea carosabilului a modificat caracterul stării de pericol într-unul iminent.

Numitul putea evita prin frânare producerea accidentului, întrucât distanța de care a dispus acesta (cca. 43 m) a fost superioară spațiului teoretic necesar opririi vehiculului (cca. 19 m).

Victima putea preveni accidentarea sa în cazul în care s-ar fi angajat în traversarea drumului doar după trecerea autoturismului.

Producerea evenimentului rutier s-a datorat angajării intempestive a numitei în traversarea părții carosabile fără o prealabilă asigurare corespunzătoare, precum și acționării cu întârziere a sistemului de frânare al autoturismului de către numitul

Instanța a reținut că aprecierea probelor reprezintă ansamblul proceselor intelective de evaluare a tuturor probelor administrate de organele judiciare în vederea aflării adevărului într-o cauză penală, organele de urmărire penală și instanța de judecată fiind obligate să lămurească sub toate aspectele cauza penală, pe bază de probe, în vederea aflării adevărului. Aprecierea probelor este guvernată de principiul liberei aprecieri, potrivit căruia organele judiciare au dreptul să aprecieze în mod liber atât valoarea fiecărei probe administrate (în raport cu celelalte), indiferent de faza procesuală în care au fost administrate, cât și credibilitatea lor. Probele nu au o valoare *a priori* stabilită de legiuitor, importanța acestora rezultând în urma aprecierii lor de organele judiciare consecutiv analizei ansamblului materialului probatoriu administrat în mod legal și loial în cauză, aprecierea probelor făcându-se întotdeauna motivat, organele judiciare având obligația de a justifica soluțiile sau hotărârile pe care le iau, în vederea evitării arbitrarului în procesul penal.

În luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului, instanța a hotărât motivat, cu trimitere la toate probele evaluate, neexistând prevederi legale care să confere o valoare probatorie mai ridicată probelor administrate în faza cercetării judecătorești în detrimentul probelor administrate în faza urmăririi penale, important pentru justa

soluționare a cauzei fiind ca mijloacele de probă să asigure aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei, iar prin coroborarea lor să se confirme o situație exactă, neafectată de vreun dubiu, doar astfel putând fi formată convingerea, izvorâtă din dovezile administrate în cauză, că realitatea obiectivă (fapta supusă judecății) este, fără echivoc, cea pe care o înfățișează realitatea reconstituită ideologic cu ajutorul probelor.

În aplicarea principiului liberei aprecieri a probelor, instanța a exclus raportul de expertiză criminalistică nr. .../ ... (f.136-142 vol. I di), precum și suplimentul nr. .../ ... (f.27-31 vol. II di), întrucât concluziile acestora nu se coroborează cu celelalte mijloace de probă administrate în cauză, astfel cum s-a arătat în mod detaliat în sentința penală.

Față de acestea, instanța a constatat că producerea evenimentului rutier s-a datorat atât angajării intempestive a victimei în traversarea părții carosabile, fără o prealabilă asigurare corespunzătoare, cât și acționării cu întârziere a sistemului de frânare al autoturismului de către inculpatul

A reținut instanța că din cuprinsul raportului medico-legal de necropsie (f.73-76 dup) a reieșit că moartea numitei, în vârstă de ... de ani, a fost violentă. Ea s-a produs prin stop cardiorespirator survenit în evoluția unui traumatism cranio-cerebral cu fractură craniană liniară, hematom subdural acut, evacuat neurochirurgical, hemoragie subarahnoidiană parcellară și dilacerare parcellară cerebelos drept. La autopsie s-au constatat multiple afecțiuni organice cronice. Leziunile traumatice se puteau produce la data de ... prin lovire cu și de corp dur, posibil în circumstanțele unui accident rutier, între acestea și deces existând legătură directă de cauzalitate. Nu s-au constatat deficiențe în acordarea asistenței medicale de specialitate. Moartea datează din

De asemenea, în ceea ce privește apărarea inculpatului, instanța a constatat că acesta nu a recunoscut săvârșirea faptei reținute în sarcina sa și a prezentat organelor judiciare o altă situație de fapt decât cea descrisă mai sus, încercând să acrediteze, în esență, ideea că victima s-ar fi angajat spontan în traversarea părții carosabile în momentul în care acesta ar fi ajuns la o distanță de circa 15-20 metri față de numita, astfel că a frânat, a virat mult către stânga, dar nu a reușit evitarea impactului, pentru ca mai apoi să arate că de fapt se angajase în depășirea victimei și a văzut că aceasta traversa carosabilul, aspecte care nu sunt deloc credibile, ele fiind contrazise de concluziile celor două rapoarte de expertiză întocmite în cauză cărora instanța le-a acordat valoare probatorie, fiind practic imposibil ca inculpatul, aflat la volanul unui autoturism pe care îl conducea cu o viteză de circa 40 de km/h, să se angajeze în depășirea unui pieton de ... de ani care i-a sărit brusc în față și care, în aceste condiții, a mai și reușit să parcurgă o distanță de aproximativ 5 m (valoarea S_p).

Nu în ultimul rând, în aplicarea aceluiași principiu al liberei aprecieri a probelor, instanța a exclus și toate declarațiile martorilor și care au încercat să susțină varianta prezentată de către inculpat, variantă care, așa cum s-a arătat mai sus, nu se coroborează cu celelalte mijloace de probă administrate în cauză.

Astfel, raportat la probatoriul administrat în cauză, instanța a constatat, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta reținută în sarcina inculpatului există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de către acesta.

În drept, fapta **inculpatului**, născut la data de ... în Mun., ..., **CNP**...., fiul lui ... și ..., cetățenia română, căsătorit, stagiul militar satisfăcut, studii ... clase, ..., domiciliat în sat ..., str., nr., com., jud., fără antecedente penale, constând în aceea că la data de ..., în jurul orei ..., a condus autoturismul marca ... cu nr. de înmatriculare ...- ...- ... cu viteza de circa 40 km/h pe ...-strada din satul ..., județul ..., pe sensul de mers dinspre localitatea ... către localitatea ..., și, în condițiile apariției unei stări de pericol potențial generate de deplasarea în același sens de mers a numitei în zona marginii părții carosabile a drumului, stare de pericol ce a devenit iminentă în momentul în care sus-numita s-a angajat intempestiv în traversarea părții carosabile, de la dreapta la stânga, fără o prealabilă asigurare corespunzătoare, a pătruns și a rulat pe contrasens, respectiv pe sensul de mers dinspre localitatea ... către localitatea ..., acționând cu întârziere sistemul de frânare al autoturismului.

iar pe această cale a acroșat-o cu aripa din dreapta față a autoturismului pe numita, care își continuase traversarea, proiectând-o pe partea carosabilă, în urma accidentului de circulație victima suferind leziuni traumatice și decedând la data de ..., moartea acesteia fiind violentă, între leziunile traumatice și deces existând legătură directă de cauzalitate, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de ucidere din culpă.

Sub aspectul laturii subiective, inculpatul a acționat din culpă simplă (neglijență) prevăzută de art. 16 alin. 4 lit. b C.pen., întrucât acesta nu a prevăzut rezultatul faptei sale, deși trebuia și putea să-l prevadă, existând în cauză și o culpă a numitei

Astfel, obligația de prevedere constituie esența criteriului obiectiv de evaluare a existenței culpei și presupune existența unei obligații cutumiare sau reglementate normativ de diligență și prudență care le incumbă persoanelor în vederea evitării producerii unor stări de pericol sau vătămări ale valorilor juridice protejate. Prin urmare, existența unei obligații de prudență are caracter preventiv, iar posibilitatea de a prevedea constituie esența criteriului subiectiv de evaluare a existenței culpei și se evaluează în concret atât prin raportare la ansamblul împrejurărilor de fapt și la condițiile de acțiune, cât și cu referire la calitățile și particularitățile persoanelor, iar nu prin raportare la un standard abstract al omului dotat cu cele mai bune calități motrice sau intelectuale.

În acest sens, față de cele menționate supra, instanța a reținut faptul că decesul numitei este urmarea activității culpabile atât a acesteia, cât și a inculpatului, în proporție de 50% fiecare.

Instanța a reținut că inculpatul este în vârstă de ... de ani, este căsătorit, a efectuat stagiul militar, are studii ... clase, ocupația ..., locuiește în mediul rural și nu este cunoscut cu probleme medicale. Totodată, nu este cunoscut cu antecedente penale, fiind la primul conflict cu legea penală, iar pe parcursul procesului penal s-a prezentat în fața organelor judiciare ori de cât ori a fost chemat, însă nu a recunoscut săvârșirea infracțiunii reținute în sarcina sa.

Având în vedere că infracțiunea reținută în sarcina inculpatului a fost comisă la data de ..., instanța a reținut că potrivit prevederilor art. 246 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, la data de 01.02.2014 a intrat în vigoare Noul Cod penal.

Apreciind că executarea pedepsei în regim de detenție nu este necesară, aplicarea acesteia fiind suficientă (având în vedere circumstanțele reale și personale ale inculpatului, conduita avută anterior săvârșirii infracțiunii și posibilitatea efectivă de reintegrare socială a acestuia), instanța a constatat că legea penală mai favorabilă este Codul penal din 1969, întrucât între instituția suspendării condiționate din Codul penal din 1969 și cea a suspendării sub supraveghere a executării pedepsei din Noul Cod penal este mai favorabilă instituția suspendării condiționate, având în vedere condițiile în care poate fi dispusă și efectele pe care le produce (reabilitarea de drept, lipsa supravegherii și a măsurilor și obligațiilor aferente acesteia).

Pentru aceste motive, instanța a constatat că legea penală mai favorabilă este Codul penal din 1969.

De asemenea, în ceea ce privește stabilirea caracterului rezonabil, s-au avut în vedere următoarele criterii: natura și complexitatea cauzei, comportamentul inculpatului și comportamentul autorităților. În acest sens, a reținut instanța că în prezenta cauză termenul rezonabil a fost evident depășit, începerea judecății fiind dispusă la mai bine de 3 ani de la data săvârșirii infracțiunii, cercetarea judecătorească durând aproape 4 ani, deși infracțiunea reținută în sarcina inculpatului nu a avut caracter extrem de complex și nu a necesitat administrarea unui probatoriu complex.

Punând în balanță toate aceste aspecte și analizând global criteriile generale de individualizare a pedepsei, instanța s-a orientat către minimul pedepsei închisorii ce îi poate fi aplicată inculpatului, aceasta fiind suficientă pentru atingerea scopului preventiv, educativ și sancționator al pedepsei.

Pentru angajarea răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie se cer a fi întrunite cumulativ patru condiții, și anume: 1. existența unui prejudiciu; 2. existența unei fapte ilicite; 3. existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu; 4. existența vinovăției celui ce a cauzat prejudiciul, constând în intenția, neglijența sau imprudența cu care a acționat.

Instanța de fond a reținut că spre deosebire de daunele morale, despăgubirile materiale trebuie dovedite, fiind supuse unei riguroase probațiuni.

Astfel, deși în cuprinsul cererilor depuse la dosarul cauzei numitele ... (...)... și fiicele defunctei, au arătat că se constituie părți civile în procesul penal, prima cu suma de ... de lei reprezentând daune materiale, din care ... de lei constituie jumătate din cheltuielile efectuate cu spitalizarea, înmormântarea defunctei și ... de lei constituie plata a 10 luni de grădiniță (... lei x 10 luni) pentru fiul său minor pe care a fost nevoită să îl ducă la grădiniță de la vârsta de ... ani până la împlinirea vârstei de ... ani urmare a faptului că nu a mai beneficiat de ajutorul mamei sale, iar a doua cu suma de ... de lei ce constituie jumătate din cheltuielile efectuate cu spitalizarea, înmormântarea, pomenirea defunctei, observă instanța că pe parcursul procesului penal acestea nu au depus la dosarul cauzei niciun înscris în dovedirea despăgubirilor materiale solicitate.

Cu toate acestea, instanța a avut în vedere faptul că un astfel de eveniment, moartea unei persoane, nu poate să nască în sarcina părților civile obligația de a face dovada cu înscrise pentru acele cheltuieli inevitabile, necesare pentru respectarea obiceiurilor/tradițiilor creștine care au fost făcute în momentele cele mai apropiate ale decesului victimei, cum sunt cele referitoare la înmormântarea defunctului și la parastasele apropiate acestui moment, motiv pentru care este nevoie să se recurgă, și în cazul despăgubirilor materiale, la prezumții.

În acest sens, exceptând suma de ... de lei reprezentând plata a 10 luni de grădiniță (... lei x 10 luni) pentru fiul său minor solicitată de către partea civilă ... (...)..., în privința căreia nu a fost depus la dosarul cauzei niciun înscris în dovedirea acesteia, instanța a apreciat că sumele de ... de lei ce constituie jumătate din cheltuielile efectuate cu spitalizarea, înmormântarea, pomenirea defunctei, solicitate de cele două părți civile cu titlu de daune materiale sunt întemeiate, însă, în același timp, la acordarea despăgubirilor civile instanța a avut în vedere și dispozițiile art. 1371 alin. 1 C.civ., potrivit cărora, în cazul în care victima a contribuit cu intenție sau din culpă la cauzarea ori la mărirea prejudiciului sau nu le-a evitat, în tot sau în parte, deși putea să o facă, cel chemat să răspundă va fi ținut numai pentru partea de prejudiciu pe care a pricinuit-o, astfel că, reținând procentele de culpă menționate în cuprinsul considerentelor, a admis în parte acțiunea civilă exercitată de părțile civile ... (...)... și, în ceea ce privește daunele materiale solicitate.

Instanța de fond a constatat că în speță sunt îndeplinite condițiile angajării răspunderii civile delictuale a inculpatului, în ceea ce privește daunele morale solicitate de părțile civile, respectiv existența unui prejudiciu de ordin moral produs părților civile, nereparat încă, produs ca urmare a fetei ilicite a inculpatului, legătura de cauzalitate dintre infracțiunea săvârșită și prejudiciile produse, precum și vinovăția inculpatului ca atitudine psihică față de faptă și urmările acesteia.

În ceea ce privește cuantumul daunelor morale solicitate de părțile civile instanța a avut în vedere faptul că fiicele defunctei au suferit o traumă psihică enormă și ireversibilă, pierdere ce le-a afectat profund, șocul pierderii mamei fiind unul imens, prejudiciul moral fiind evident pentru orice persoană care își pierde părintele în condiții neașteptate, mai ales în condițiile în care nu existau împrejurări care să facă predictibilă dispariția lui fizică într-un interval de timp apropiat. În plus, este îndeobște cunoscut că părinții reprezintă persoanele care sunt cele mai apropiate, care îți oferă ajutorul necondiționat în diferitele momente ale vieții.

Cu toate acestea, instanța trebuie să aibă în vedere și dispozițiile art. 1371 alin. 1 C.civ., potrivit cărora, în cazul în care victima a contribuit cu intenție sau din culpă la cauzarea ori la mărirea prejudiciului sau nu le-a evitat, în tot sau în parte, deși putea să o facă, cel chemat să răspundă va fi ținut numai pentru partea de prejudiciu pe care a pricinuit-o.

astfel că, reținând procentele de culpă menționate în cuprinsul considerentelor, instanța a admis în parte acțiunea civilă exercitată de părțile civile ... (...)... și, în ceea ce privește daunele morale solicitate, în materia analizată fiind esențial ca daunele morale să nu devină o sursă de îmbogățire, dar nici să aibă numai un caracter pur simbolic, acestea trebuind să reprezinte doar atât cât este necesar pentru a ușura ori compensa, în măsura posibilă, suferințele îndurate sau care mai trebuie să fie îndurate.

A avut în vedere că autorul accidentului de circulație avea încheiată o asigurare de răspundere civilă (polița de asigurare de răspundere civilă auto RCA seria RO/.../.../..., nr. .../... valabilă de la ... până la ...- f.79 dup), precum și dispozițiile Deciziei Î.C.C.J. nr. 1/2016 privind examinarea recursului în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția judiciară - Serviciul judiciar penal prin Sesizarea nr. 9.366/1792/III-5 din 11 noiembrie 2015, vizând stabilirea calității procesuale a societății de asigurare în ipoteza asigurării obligatorii de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de autovehicule, prin prisma dispozițiilor art. 86 din Codul de procedură penală, precum și limitele răspunderii în procesul penal, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 258 din 06 aprilie 2016, potrivit căroră, în cazul asigurării obligatorii de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule, societatea de asigurare are calitate de parte responsabilă civilmente și are obligația de a repara singură prejudiciul cauzat prin infracțiune, în limitele stabilite în contractul de asigurare și prin dispozițiile legale privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă, și nu în ultimul rând, dispozițiile art. 49, art. 50, ambele din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România (în vigoare la data producerii accidentului de circulație).

Instanța, în baza art. 397 alin. 1 C.proc.pen. rap. la art. 19 C.proc.pen., art. 25 C.proc.pen. și **art. 1371 alin. 1 C.civ.** cu ref. la art. 49, art. 50, ambele din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, la Decizia Î.C.C.J. nr. 1/2016 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 258 din 06 aprilie 2016 și la art. 320 alin. 1 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății a admis în parte acțiunea civilă exercitată de partea civilă

Împotriva acestei sentințe penale au formulat apel **inculpatul**, partea responsabilă civilmente ... și **partea civilă** ...

Prin **decizia penală nr. .../A din data de ...**, pronunțată în dosarul nr. .../.../..., Curtea de Apel București - Secția ..., în temeiul art.421 pct.2 lit. a Cod procedură penală a **admis apelurile** declarate de **inculpatul** și partea responsabilă civilmente ... împotriva sentinței penale nr. ... din data de ... pronunțată de Judecătoria

A desființat, sentința penală atacată și încheierea de ședință din camera de consiliu din data de ... pronunțată de judecătorul de cameră preliminară de la Judecătoria ... în dosarul .../.../..., și rejudecând :

A respins, ca nefondată, plângerea formulată de petenta împotriva ordonanței de clasare nr. .../P/... din data de ... emisă de Parchetul de pe lângă Judecătoria

Conform art.275 alin(3) cheltuielile judiciare avansate de stat au rămas în sarcina statului.

Onorariul parțial convenit apărătorului desemnat din oficiu pentru apelantul inculpat, în cuantum de 217 lei, s-a suportat din fondul Ministerului Justiției.

În temeiul art.421 pct. 1 lit.b) Cod procedură penală a respins, ca nefondat, apelul declarat de partea civilă ... împotriva aceleiași sentințe.

Conform art.275 alin(2) Cod procedură penală a obligat pe apelanta parte civilă la plata sumei de 200 lei, cheltuieli judiciare avansate de stat.

În motivare, s-a reținut că soluția de condamnare a inculpatului, adoptata de instanța de fond, este greșită, pe baza materialului probator existent la dosarul cauzei

neputând-se retine în sarcina acestuia săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpa, prevăzută de art.178 alin.1 și 2 Cod penal din anul 1969, respectiv de art.192 alin.1 și 2 din actualul Cod penal.

Curtea a constatat ca din probele administrate rezulta, fără dubiu, că, la data de ..., în jurul orei ..., inculpatul ... a condus autoturismul marca ... cu nr. de înmatriculare ...- ...- ... pe ...-strada, din satul ..., județul ..., pe sensul de mers dinspre localitatea ... către localitatea ...,județul ...

La un moment dat, victima, ce se deplasa în zona marginii din dreapta a părții carosabile, în direcția de mers a inculpatului, s-a angajat intempestiv în traversare părții carosabile, prin loc nepermis și fără să se asigure, de la dreapta la stânga, în raport de sensul de deplasare al autoturismului.

În aceasta situație, inculpatul, deși a inițiat un viraj spre stânga, pătrunzând astfel pe contrasens, iar ulterior a acționat intensiv sistemul de frânare al autoturismului, a lovit victima, care continuându-și traversarea, a fost acroșata de aripa din dreapta față a autoturismului și proiectata pe partea carosabilă.

Urmare a traumatismelor astfel suferite, victima, în vârstă de ... de ani, a decedat la data de ...

În prezenta cauza au fost efectuate un număr de trei expertize de specialitate, pentru a se stabili, în esență, dinamica producerii accidentului de circulație din data ..., viteza de deplasare a autovehiculului condus de inculpat, posibilitățile de evitare și prevenire a producerii accidentului, cauza producerii evenimentului rutier și dispozițiile legale încălcate.

Din examinarea textelor de lege rezultă că pentru existența infracțiunii de ucidere din culpă reținută în sarcina apelantului inculpat este necesar sub aspectul elementului material ca uciderea din culpă să se realizeze printr-o acțiune sau printr-o inacțiune, să aibă loc ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevenire pentru exercitarea unei profesii sau meserii ori pentru efectuarea unei anumite activități, să aibă ca rezultat moartea victimei și să existe o legătură de cauzalitate între activitatea de ucidere și rezultatul produs.

Sub aspectul laturii subiective, infracțiunea de ucidere din culpă se săvârșește fie sub forma culpei cu prevedere (ușurința), fie sub forma culpei simple (neglijența).

Potrivit art.19 alin.1 pct. 2 Codul penal din anul 1969 fapta este săvârșită din culpă când infractorul:

a) prevede rezultatul faptei sale, dar nu-l acceptă, socotind fără temei că el nu se va produce;

b) nu prevede rezultatul faptei sale, deși trebuia și putea să-l prevadă.

Conform art. 16 alin.4 Cod penal fapta este săvârșită din culpă, când făptuitorul:

a) prevede rezultatul faptei sale, dar nu-l acceptă, socotind fără temei că el nu se va produce;

b) nu prevede rezultatul faptei sale, deși trebuia și putea să îl prevadă.

Există culpa cu prevedere atunci când inculpatul prevede rezultatul faptei sale, dar nu urmărește producerea lui și crede, fără temei, că acest rezultat nu se va produce. Aprecierea inculpatului a fost greșită, întrucât rezultatul s-a produs, nefiind sprijinită pe temeiuri serioase, fiind făcută cu ușurință.

Culpa simplă există atunci când făptuitorul nu a prevăzut rezultatul faptei sale, deși trebuia și putea să-l prevadă.

Pentru existența vinovăției sub forma culpei simple este necesară îndeplinirea mai multor condiții: cel care a efectuat acțiunea sau inacțiunea nu a avut reprezentarea acelui rezultat, nu și-a închipuit că se va produce, nu și-a dat seama ca acțiunea sau inacțiunea pe care o efectuează ar putea produce un astfel de rezultat, deși trebuia și putea să-l prevadă, rezultatul fiind previzibil.

Făptuitorul ar fi putut prevedea ca acel rezultat se va produce dacă ar fi acționat cu atenția cuvenită, dacă ar fi făcut tot ceea ce trebuia pentru a cunoaște exact urmările posibile

ale acțiunii sau inacțiunii sale. Dacă făptuitorul nu numai că nu a prevăzut, dar nici nu putea să prevadă producerea rezultatului nu mai exista culpa și deci vinovăție, ci **caz fortuit**.

În prezenta cauză, Curtea, procedând la propria evaluare a materialului probator administrat în faza de urmărire penală și cu ocazia cercetării judecătorești, a constatat că nu se poate reține în sarcina inculpatului ... săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpa, prevăzută de art. 178 alin. 1 și 2 Cod penal din anul 1969, respectiv de art. 192 alin. 1 și 2 din actualul Cod penal, **soluția inițială de clasare adoptată de procuror, prin ordonanța nr. .../P/... din data de ... emisă de Parchetul de pe lângă Judecătoria ..., fiind corectă.**

Împotriva Deciziei penale nr. .../A din data de ..., pronunțată de Curtea de Apel București - Secția ..., în dosarul nr. .../ .../ ..., au declarat **contestație în anulare** părțile civile ... (...)... și

În motivarea contestației în anulare, au arătat că potrivit dispozițiilor în vigoare la data pronunțării împotriva încheierii de ședință din camera de consiliu din data de ... se putea declara contestație în termen de 3 zile, în caz contrar, încheierea devine definitivă, urmând să înceapă judecata cauzei, fapt care, de altfel s-a și întâmplat, întrucât nu a fost formulată contestație împotriva acestei încheieri. A apreciat că prin **soluționarea apelului în dosarul nr. .../ .../ ..., instanța de apel nu putea să desființeze încheierea de ședință din data de ... pronunțată în dosarul nr. .../ .../ ..., fiind vorba de o încheiere pronunțată într-un alt dosar, încheiere care a rămas definitivă prin necontestare.**

Astfel, în momentul de față, există două hotărâri definitive pronunțate de instanțe judecătorești diferite, cu soluții diametral opuse : o soluție de admitere a plângerii formulate și desființare a ordonanței de clasare și, respectiv, o soluție de respingere, ca nefondată, a plângerii patentei.

În ceea ce privește decizia Curții de Apel, a solicitat a se observa faptul că instanța nici măcar nu a fost investită prin motivele de apel cu judecarea legalității încheierii de ședință din data de A mai solicitat a se observa faptul că decizia nr. .../ ... a Curții de Apel București, pe lângă faptul că a desființat în mod nelegal încheierea din dosarul nr. .../ .../ ... nici nu a precizat/motivat de ce această hotărâre este netemeinică sau nelegală.

La termenul de judecată din data de ..., avocatul ales al **contestatoarelor-părți civile și-a întemeiat cererea pe dispozițiile art. 426 alin. 1 lit. i Cod de procedură penală**, având în vedere că sunt 2 hotărâri definitive, încheierea de ședință pronunțată de Judecătoria ... și Decizia penală pronunțată de Curtea de Apel București, care se pronunță pe același aspect.

La termenul de judecată din data de ..., în ședință publică, avocatul ales al contestatoarelor-părți civile a depus precizări, **în care și-a întemeiat cererea pe dispozițiile art. 426 alin. 1 lit. d și lit. i Cod de procedură penală**. A invocat dispozițiile art. 426 lit. d Cod de procedură penală, întrucât completul de judecată din cadrul Curții de Apel București, care a judecat apelul nu putea să respingă, ca nefondată, plângerea formulată de petenta ... împotriva ordonanței de clasare nr. .../P/... emisă de Parchetul de pe lângă Judecătoria Cu privire la această plângere se putea pronunța doar un complet de cameră preliminară, iar plângerea a fost soluționată de Judecătorul de Cameră Preliminară din cadrul Judecătoriei ... și o eventuală cale de atac putea fi judecată doar de un complet de cameră preliminară din cadrul Tribunalului

III. Punctele de vedere cu privire la dezlegarea chestiunii de drept au fost exprimate astfel:

Avocatul ales al contestatoarelor-părți civile a fost de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea chestiunii de drept enunțate de către Curte.

Avocatul ales al intimatului-inculpat s-a opus sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea chestiunii de drept enunțate de către Curte, întrucât interpretarea textului de lege care a condus la alcătuirea completului de 3 judecători este reglementată de lege, ca atare, este dreptul instanței să cenzureze alcătuirea completului de judecată, în 2 sau

în 3 judecători. Apreciază că, în mod corect, a fost compusă instanța de apel din 2 judecători, deoarece cauza a fost înregistrată anterior. A solicitat a nu se trece la judecată, pentru că părțile civile au declarat contestație în anulare întemeiată pe disp. art. 426 alin.1 lit. i Cod de procedură penală, și nu pe lit.d a aceluiași articol. Apreciază că este incidentă și o problemă legată de tardivitate, pe care apărarea o invocă, pentru că în termen de 30 de zile, trebuie precizată contestația în anulare în scris, or, părțile civile nu au precizat în scris nici măcar art.426 alin.1 lit. i Cod de procedură penală, cu atât mai puțin să facă trimitere la art.426 alin.1 lit.d Cod de procedură penală și să nominalizeze în termen de 30 de zile această problemă pe care a ridicat-o, din oficiu, instanța. A considerat că este **tardivă** invocarea prevederilor art. 426 alin.1 lit. d Cod de procedură penală, nefiind invocată nici în scris, nici oral, la primul termen de judecată.

Reprezentantul Ministerului Publica fost de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept enunțate de către Curte și pentru care a apreciat că sunt îndeplinite cerințele legale, pentru a se dispune sesizarea, urmând ca, în măsura în care se decide sesizarea, să se dispună suspendarea judecării prezentei contestații în anulare.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată

Rezumând problema de drept invocată, se constată că prin decizia nr. .../A din data de ..., pronunțată în dosarul nr. .../ .../ ..., Curtea de Apel București - Secția ... investită cu soluționarea apelului a desființat o încheiere a unui judecător de cameră preliminară, în condițiile în care, potrivit art. 341 alin. 10 C.p.p., calea de atac împotriva acestei încheieri este **contestația** și se judecată de **judecătorul de cameră preliminară** de la instanța ierarhic superioară, în acest caz, **tribunalul**, în complet de **un** judecător de cameră preliminară, astfel cum erau dispozițiile de procedură penală privind numărul de judecători ce judecată contestațiile formulate la aceea dată.

În ceea ce privește **noțiunea de compunere** despre care se face vorbire la art. 426 lit. d C.p.p., Curtea opinează că aceasta se referă nu numai la numărul de judecători, ci și la funcția judiciară. Or, potrivit art. 3 C.p.p. unul din principiile ce guvernează procesul penal este separarea funcțiilor judiciare printre care și cea de judecată, de cea de verificare a legalității trimiterii ori netrimiterii în judecată.

Referitor la cea de a doua funcție, aceasta a fost exercitată în mod definitiv de judecătorul de cameră preliminară de la Judecătoria ..., printr-o încheiere ce nu a fost contestată. Prin decizia nr. .../A din data de ..., pronunțată în dosarul nr. .../ .../ ..., Curtea de Apel București, în compunere de doi judecători și având funcția de judecată, s-a desființat o încheiere a unui judecător de cameră preliminară, s-a menținut o ordonanță a unui procuror și, în acest fel, s-a lăsat nesoluționată o acțiune penală pentru care se dispusese în mod definitiv începerea judecării de judecătorul de cameră preliminară de la Judecătoria ..., dar și acțiunile civile alăturare acesteia.

Revine Înaltei Curți de Casație și Justiție să lămurească Curtea de Apel dacă, pe calea contestație în anulare, se poate analiza o eventuală greșită aplicare a legii de către completul de apel care, deși legal constituit raportat la calea de atac cu care era sesizat, nu a fost legal constituit din punctul de vedere al soluției pronunțate.

În opinia noastră, această situație nu ar trebui să poată fi analizată pe calea unei căi de atac de retractare, ca cea a contestației în anulare, ci pe calea unei căi de reformare, cu toate că nu există în procedura penală o cale de atac de reformare care să vizeze hotărârile definitive și să analizeze aplicarea greșită a legii.

V. Dispozițiile completului de judecată.

Față de considerentele anterior expuse, se va dispune, în temeiul art.476 alin.1 din Codul de procedură penală suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii pentru dezlegarea chestiunii de drept sesizate.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
DISPUNE:**

În baza art. 476 C.p.p. al. 1 rap. la art. 475 C.p.p. sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Art.426 alin.1 lit. d Cod de procedură penală,trebuie interpretat în sensul că instanța de apel nu a fost compusă potrivit legii, raportat la calea de atac cu care a fost sesizată sau/și raportat la soluția pronunțată prin decizia penală.

În baza art. 476 C.p.p. dispune suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii pentru dezlegarea chestiunii de drept sesizate.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică azi,

Președinte,

... ..

Judecător,

... ..

Grefier,

... ..

Red ...
Dct ...
2 ex./

—